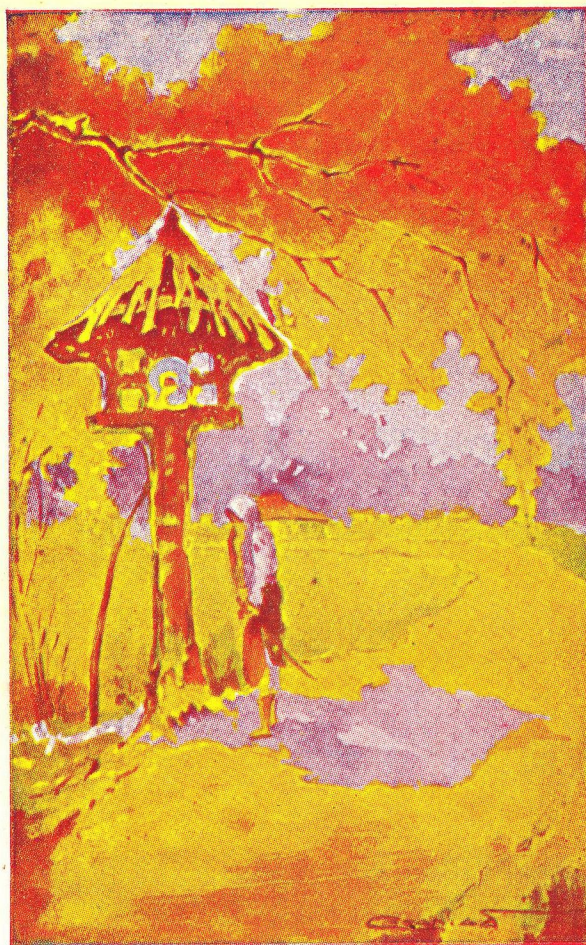


**PENTRU
FRAȚII
NOȘTRI**

**FĂRĂ
MORMÂNT**



brasilia

d. paulescu

D. Paulescu

BRASÍLIA 1971

C U P R I N S U L

	Pagina
Indice.....	1-2
Prefața.....	3-6
Pentru frații noștri fără mormânt.....	7-9
Nu vine tăticul.....	10-14
Din țärm în țärm.....	15
Drum în amintiri.....	16-17
Cântec.....	18
Un iconar uitat.....	19-21
Tu n'ai înțeles încă.....	22
Tulnicul Țării.....	23-25
În țara soarelui.....	26
Gânduri.....	27-28
Statuie de ceară.....	29
Din surghiun.....	30-39
Apa Dorului.....	40-41
Imn Libertății.....	42-43
Vre-o trei bulgări de pământ.....	44
De-ai ști mândro.....	45
Singurătate tropicală.....	46
Doina.....	47-48
Ultimul meu cânt.....	49-50
Soli de dor.....	51
Scrisoare în versuri.....	52-55
De când îs dus.....	56-57
Semne în piatră.....	58

	Pagina
Satul meu.....	59-62
Păgâne.....	63
Rugă din exil.....	64-67
Colind fără țară.....	68-70
Neamul meu drag.....	71-72
Străine pământ.....	73
Reflexii pentru cea din urmă toamnă.....	74-75
Plugușor exilat.....	76-82
Plugușor (variantă).....	83-91
Plugușor (variantă).....	92-107
Doamne !.....	108-109
In Lumina Invierii.....	110-113

G â n d u r i p e n t r u v o i
M a r t i r i ș i e r o i,
T r i m i ș i d e D u m n e z e u
S ' a p a r a ț i n e a m u l m e u .

U n C u v â n t D e G e n e r a ț i e .

Imi iau îndrăzneala acestui cuvânt mare, de generație, în locul unei prefete obișnuite, pen-
trucă volumul de poeme al fratelui meu bun, din Vo-
loca Bucovinei, Dumitru Paulescu, trece cu mult din-
colo de ceea ce se cheamă astăzi poezie. El e o cu
prindere în flăcările înalte și mistuitoare ale u-
nei cutremurătoare mărturii, și un linear și cavale-
resc testament, metaforizând intrarea în moarte, cu
fruntea sus și mâna pe apadă, cu muritul la lume, bi
ne învățat, pe drumurile împărătești ale neamului
nostru care într'o sfântă trezire s'a jurat adevă-
rului lui Hristos, adevărul care ne face liberi. Am
avut încă din fragedă tinerețe revelația mistică a
poeziei, ca formă de expresie a dorului numai dor,
ca invazie a frumosului și binelui veșnic în voca-
lele petrecerii noastre în lume, în acest splendid
atelier de conștiință și viață, în care trebuie să
ne trezim la fire, descoperind în noi înșine împără-
ția cerurilor, contra-forma artei și înțeleșul de
dincolo de înțeleș.

Și am avut viziunea iconară a matriței
noastre naționale, a destinului nostru specific ro-
mânesc în iarmarocul umanității și al planetei, vi-
ziunea transfigurătoarei necesități de a ne iniția

prin metaforă în rădăcinile tăcerilor dace, redând cuvântului minunatele și mângâietoarele nuanțe de divinitate, puterea lecuitoare, dreptul de a face viața posibilă și de a ne ajuta să ne naștem din nou, de a deveni oameni. Din cauza acestei luminoase, transfigurătoare cruci iconare, n'am mai putut Poezi, n'am mai cutezat a deseca cuvântul, împerechind ori desperechind găselnițe și rânjind turpitudini, ca străinii dela "75 Cai Putere", ca viperele din Sărindar, care se regalau în rolul mișelesc de mentori inovatori, de comisari culturali ai igonominiilor izuiste și voronciste. Că'n botezul unui fulger ce ne ucide și ne învie din propria cenușă, ne-am cununat cu metafora de taină a neamului de peste veac, ne-am replămădit și dospit pumnul de țărână cu sângele și sufletul strămoșilor, și ne-am cuminecat din teama de Dumnezeu, din evidența divinității și nemuririi umane. Sub aceste semne ne-am întors la fluer și buciium, la splendifele adâncimi ale folclorului, la evanghelia dragostei și la omenie, la resemnarea libertății miopritice, la nevoia interioară de a însuma moartea în viață. Și cu aceasta, nu ne-a trebuit nici mergere, nici întoarcere, ci numai fire în dor și'n forma lui cea mai naturală: metafora.

Nu vreau să spun cu asta că Românul e născut poet. Ci mai degrabă că avem dreptul de a ne naște a doua oară, prin poezie. Prin spunerea și lăcrimarea dorului, în lume, plinind destine, rostindu-i, lui Dumnezeu, taina și lumina. Ceea ce a făcut, cu atâta intensitate de adevăr, în splendide

straie de limbă românească, Dumitru Paulescu ! Nu poezie, ci spunere, mărturie, scriere de testament. Am spune, un fel de a muri frumos și de a plânge în aluatal unui poem. Dacă minunata lui limbă românească, cu atâtea arome dulci din Țara Fagilor, nu a ajuns la geniul meșteșugului poetic, fie-ne îngăduit să subliniem, la D. Paulescu, acest Bade Cârțan al dorului și credinței românești în exil, ceea ce s'ar putea, frumos, chema, geniul simțirii naționale și creștine, în acest secol de întunec și trădare. Mărturiile versificate ale fratelui nostru întru dor și peniță, sunt o amplificare la maximum, până la paroxism și transfigurare, a răvașelor părinților și strămoșilor noștri de pe câmpurile de război, unde erau trimiși să înfrunte moartea. Ei scriau, nu cu meșteșug și înzorzonări și sonorități, ci numai cu lacrimi și gemete, cu toată jalea unei vieți condensată în câteva linii, într'un of, punând de-asupra, drept pecete, plecarea senină în moarte. Așa simțim și cetim noi astăzi poemele lui Paulescu, auzind freamăt de coruri antice, prevestind și botezând deslegările marilor drame, îngenuchind în recitaluri sărbătorești. Nu ne vorbește el, ci prin el ni-se adresează cei fără mormânt toți eroii și martirii generației noastre, cărora li-s'au refuzat și răvășit mormintele, ca să n'ai-bă scumpa noastră legendă, praguri pământești.

De sub meridianul străineii străinătăți, din sânul unor neamuri care și ele au fost corupte și robite (de acelaș amarnic dușman al adevărului) cum eram și noi Românii, înainte de a trăi ma

rea trezire prin martiriul dela Majadahonda, D. Paulescu a săpat, în cuvânt, o mărturie, nu atât personală, cât de generație. Dreptul la tinerețe și la iubit, la bucuria romanței, la îndoieli și întrebări metafizice, nu l'a cunoscut confratele nostru din Crucea Sudului. Taina cuvântului de generație l'a ridicat mult mai sus, pe culmile ametoare ale dragostei de neam și de Hristos, în marile cicloane ale morții, în mântuitoarea bucurie a martirului. În metafora lui se deschide "drumul nostru de veacuri, pentru biruința luminii și înălțarea sufletului omenesc", ca să-l cităm.

Cu fiecare poem al lui D. Paulescu, ni-se pune înainte marea binecuvântare a generației noastre, de a ne fi pierdut țara și neamul, ca să le găsim lângă cer, în Dumnezeu. Acasă, guvernând, corupți de putere, am fi putut apuca pe căi greșite, am fi putut ceda sloganelor de mișelie machiavelică. În exil, stăm în adevărul numai firul lui. Scriem, generațiilor românești viitoare, care ne vor urma și plini cu inimi și mâni mai pure, o mare lecție de murit frumos, de guvernare din opoziție, de plinit revoluția permanentă, zicem: revoluția interioară, sigura valabilă, urmărind creșterea omului nou pe planetă, în toate neamurile. Și, mai ales, scriem aceea una, care ne trebuie:

"De când îs dus de-acasă, în lume,
Am tot strigat disperat după Tine.
Iar Tu, izvor nesecat de iubire,
Inflorești în propriile noastre ruine".

Da! Ruine, smeriți pumni de țărână, vieți sfărâmate și pierdute, morminte fără cruci, epave ale eterne-
lor prigoane, întemnițați în serie și trecuți, cu zăvoare și gratii, cu lanțuri la mâni și la picioare, dela un regim la altul! Aceștia suntem noi, strigoi din poemele lui Dumitru Paulescu. Nu vrem să primim târgul pe care ni-l oferă satanicii stăpâni ai neamului nostru de azi, ci mărșăluim în sgomot de lanțuri, umplând șanțurile istoriei de lacrimi, spre moartea eliberatoare. Ne vom întoarce când neamul nostru va fi iar liber. Va veni o zi, hai s'o zicem degrabă, prin 2050, când neamul nostru își va aduce morții acasă. Atunci vor ieși preoții ca să liturghisească cuvântul lui Hristos, la marginile marilor drumuri, pentru a ne primi acasă....

Cetiți poemele lui D. Paulescu, cu smeritul fior de dincolo de propriul mormânt. Cu seninătate mioritică. Ele nu sunt cupolele de catedrală, care se văd de departe, aurite, ci pietre de unghi, care temeinicesc cuvântul în sfințenia și splendoarea lui primară și cerească. Pe asemenea pietre de unghi se va zidi marea metaforă a gloriei și măririi românești. Mărețul nostru destin de neam al credinței și al omeniei....

Vasile Posteuca

Box 105 Mankato, Minn. 56001

U.S.A.

Pentru Frații Noștri Fără Mormânt

Pentru ei scriu aceste târzii și palide rânduri.
Gândul și inima mă duc mereu la ei.

Mă duc la vitejii, Căpitanii și martirii noștri.
La eroii necunoscuți și la toți frații mei.

La oștirea de Arhangheli în marș spre biruință .

La toți românii prizoniți în țară și printre

străini.

La cei uciși de talmudice legi, de ciocoi și zbiri

asasini.

Eu pentru frații noștri de cruce scriu aceste

rânduri.

Pentru sufletul lor și luminoasele lor gânduri.

Toți câți s'au sfârșit în surghiun, în Siberia și

Urali,

Purtați cu anii prin temniți și lagăre cu sârme

ghimpate,

Mânați de cruzii politrucii, ca vitele, cu biciul

din spate,

Uciși prin păduri, prin șanțuri și văgăuni de munte
 Și aruncați ca niște câini prin gropi necunoscute.
 În fața celui mai monstruos despotism al istoriei,
 întreb:

Unde sunt cronicarii, să scrie această
 cutremurătoare tragedie ?

Cine să zugrăvească aceste sălbatece vremi și
 asasinate în masă ?

Cin'să mai știe numărul celor răpiți, din câmp, din
 drum, din casă ?

Anii de teroare și crime au distrus atâția
 gânditori de elită.

Atâția credincioși și apostoli și atâta lume
 nevinovată.

Pentru acești luceferi ai omenirii scriu acest
 neiertător cuvânt,

+ + +

Pentru cei îngropați de vii, pentru sacrul lor
 legământ.

Scriu pentru nefericitele mame, ce-au plâns pân'au
 murit,

Fără să-și mai vadă copiii, ce i-au dus cu dubele
 și i-au chinuit.

Scriu pentru cei arși pe rug și deportați din țara
 toată.

Scriu pentru neamul răstignit și flămânda lui
 gloată.

Scriu și cuvintele mele, facă-se trăsnet și spadă de
 foc,

Să ardă viperele roșii, leprele și cozile de topor,
 Să scape odată liber, Neamul nostru fără noroc.

Brasília, 13 Septembrie 1970.

N U V I N E T A T I C U L ...

Sotiei și scumpilor mei copii

Mămică ?

Ascultă-mă, mămică dragă.

Știi ce necăjită sunt ?

Vezi cum ești ?

Ui-te țintă'n ochii mei .

Și dacă iar mă amăgești,

Să știi că plâng o zi întreagă.

Mi-ai spus aseară că aștepti,

Să vină azi tăticul.

Dece ești iarăși supărată ?

Spune-mi drept tot n'a venit ?

Oare ce-i s'o fi'ntâmplat

Și ce-o mai fi pățit ?

Să nu vină de ziua ta,

Când nu lipsea odată ?

+ + +

Eri, când mi-ai vorbit de el

Și că-l aștepti să vie,

Așa de mult m'am bucurat,

Că nimeni nu-i să știe.

Și-am pregătit totul frumos,

Frumos, cum m'ai rugat.

In biroul lui pe masă,

In vasul cel verde de flori,

I-am pus boboci de trandafiri

Și o lălea, știi ce frumoasă ?

In dormitor i-am dus gheorghini

Și crizanteme, multe, multe,

Să fie ca de ziua ta

Și să te văd voioasă.

Mămică ?

Bunica, nu știe când vine ?

L'am așteptat de-atâteaori,

Că nu mai pot s'aștept.

+ + +

De când lipsește dintre noi tăticol
 Și de el nimic nu știm,
 Ia flori le merge tot mai rău,
 Oricât le îngrijim.

Mămică ?

Hai să-ți povestesc visul meu
 De-ast'noapte:

Mi s'a părut că bate'n geam
 Incet, încet, tăticol.

Vorbea încet de tot, în șoapte,
 Să nu-l simțim că vine

Și-așa mi s'a făcut de dor

Să-l văd că, Doamne, Doamne !

Mămică ?

De mai vine-acasă iar,
 Ascultă-mă te rog pe mine,
 Să nu-l mai lași să plece'n veci,
 Să vie orișicine.

+ + +

În seara cea, când s'a'mbrăcat
 Și a plecat cu tine,
 Eu l'am rugat să nu stea mult,
 Dar vezi cum a uitat ?
 Atunci, m'a sărutat pe ochi,
 Pe-obraji și-apoi pe frunte
 Și mi-a tot spus cum să te-ascult,
 Să'nvăț, să fiu cuminte,
 Că el se'ntoarce încurând,
 Să n'avem nici o grijă.

Mămică ?

Atunci când a plecat tăticol,
 Așa că era toamnă,
 Cu viscol și cu ploaie rece ?
 Mi-a fost urât în acea seară,
 Când ai plecat cu el plângând,
 Ca să-l petreci la gară.

+ + +

Din sear'aceia'n casă-i trist,
 Iar tu mereu pe gânduri
 Și în zădar îl așteptăm
 Nopti și zile'n rânduri.
 Dar știi ceva, mămica mea ?
 Așa de-odată mi-a venit
 Și-i lucrul cel mai bun :
 Să-i scrii chiar azi lui Moș Crăciun,
 Că ni-l aduce negreșit.

Viena, 20 Noiembrie 1944

Din țăr m în țăr m ...

Fără visuri și speranțe,
 Mă târăsc din țăr m în țăr m,
 Ca un vierme,
 Ca un câine
 Și-mi duc zilele amare,
 De azi pe mâine.

Haag Austria - 2 Mai 1945.

Drum în amintiri ...

Drum în amintiri
Dorului meu drag,
Drum săpat în vis
Pentr'un neam pribeag.

Frânt mi-i sufletul
Greu mi-i umbletul.
N'am un strop de cer
Pe țărnul stingher.

+ + +

In desaga mea,
Port anii pustii,
Strânse vălătuc
Câteva hârtii.

Geme sub restriști
Cântecul uitat,
Sus pe albe culmi
Gândul mi-a'noptat.

Salzburg - 1945.

C â n t e c

Jele mi-i și mult mi-i jele,
 De robia țării mele.
 Doru-mi-i și mult mi-i dor,
 De câmp neted cu mohor,
 De înalții noștri munți,
 De bătrânii cei cărunți.
 De cerul albit de stele,
 De ochii mândruței mele,
 De dumbrăvi și de goruni,
 De grădini cu nuci și pruni.
 Când se strânge la izvor,
 Turma lui Badea Topor
 Și se'mbracă'n primăvară
 Prea frumoasa noastră țară.

Bavaria, 1945.

U N I C O N A R I U I T A T ...

I

Cred că George Todiraș Clopina,
 Era cel mai tânăr poet dintre Iconari.
 Fiu al unei familii de țărani muncitori și gospodari.
 Neîntrecut la studii, iubit și stimat de colegi și de
 Voloceni.
 Arcaș și Dacian, din lumea aceia tânără de Bucovineni,
 Crescută în școala iubirii de neam a lui Traian
 Brăileanu,
 Tudose Popescu, D. Străchinaru, I. Turcan și Teofil
 Lianu,
 Stejari din țara de visuri și icoane a lui Mircea
 Străinu.

+ + +

II

Dela Aron Pumnul, mereu premiant, se înscrie la
 Filosofie.
 Senin și tăcut, blând și bun, croit anume pentru carte
 și omenie.
 Pe străzile cernăuțene, îl întâlneam adesea dus pe
 gânduri.
 Iar când studenții cu Nenati, porneau cântând pe
 Flondor
 Sumanarii erau primii și într'o clipă-i vedeai
 încolonați în rânduri.
 Iconarul nostru uitat, era și el neam de neam de
 sumanari.
 Un brad subțire și înalt, crescut pe plai bucovinean
 cu cărturari.

+ + +

III

In ochii lui ca Cerul, strălucea credința și dragostea
 pentru o nouă țară.
 Pentru o lume de mari condeieri și români noi, pentru
 o sfântă primăvară.
 Pentru Neamul nostru prigonit la el acasă, de lipitori,
 de zbiri și de dușmani.
 Iar când în cotloanele Moscovei, dospea ura satanică
 contra lui Cristos
 Și hoardele roșii năvăleau turbate, ca nori de foc,
 dinspre Cosmin,
 Sus în cimitirul nou, lângă groapa acestui fecior
 frumos,
 Sătenii de piatră, cu brațul întins spre cer, îi
 mărturiseau ultimul suspin.

Franța - 1945

Tu n'ai înțeles încă ...

Tu n'ai înțeles încă
 Iubirea mea adâncă,
 Că doar pădurile străbune
 Ți-ar putea spune ,
 Cât te-am iubit
 Și cât am așteptat să vii
 În anii mei târzii.
 Prin veacuri de trudă,
 Iți caut urma vis sfânt,
 Să te aduh iarăși în mine,
 Să te culeg din pământ.
 Că de-atunci, în Dumbravă,
 Au ruginit cireșii, gorunii,
 Sub negura toamnei,
 Sub freamătul lunii,
 Iar prin munți, haiducii, ciobanii,
 Ii coc răsmeriți barbarului roșu,
 Să scoată neamul din grele robii
 Și Țara, ce-o'ngroapă de vie dușmanii.

Paris, 1945

T U L N I C U L R A R A U L U I

Din pământ străbun
 Și din mult alean,
 A crescut ca'n vis
 Munte'mpărătesc,
 Munte năzdrăvan.
 Dar sub cerul său
 Geme neamul meu.
 Barbarii căpcâni
 S'au făcut stăpâni,
 Peste Țara mea
 Mândră ca o stea.
 Nu-i mălai în casă,
 Nu-s nici bucurii
 Și cât te duc ochii
 Tot sate pustii.

+ + +

Plaiul cel frumos
De pe Tisa'n jos,
Rob îi la păgâni
Cu cătuși la mâini.
Doar să sară Nistrul,
Culegându-și visul,
Dunărea și Marea
Cât le ține zarea.
Să se strângă munții
Și codrii cărunții.
In prag de răscruce
Dorul să ni-l culce,
Sub streășini de rouă
Pentru țară nouă.
Hai murgule drag,
Prin păduri de fag,
Tot pe culmi în sus,
Du-mă, de unde's dus.

+ + +

Nevăzut să treci
Pe prag de poteci.
Să mă duci, tot duci
Drum cu plop și nuci.
Mai jos de izvor
Pribegește-un dor.
Muntelai să-i spun
Sub stejar străbun,
Gândul meu de ani,
Fulgere'n dușmani.
Să las la răscruci
Vorbă la haiduci.
In șerpar să-mi pui
Legea Neamului.
Dreptatea s'o'ntorn
Din spadă și corn.

Rio de Janeiro 1946

IN ȚARA SOARELUI

In țara soarelui
Sunt hotare de foc.
Sunt oști de munți înalți
Și-atâția goruni fără noroc.
Acolo curg ape limpezi,
Strălucind în lumină.
Primăverile, troiene de flori,
Schimbă țara'n grădină.
Astăzi,
In țara soarelui,
Păgânii,
Ingroapă sufletul în cuie,
Flămânde stepe să-l soarbă
Și'n ceruri de nisip să-l suie.

Rio de Janeiro 1946

G â n d u r i ...

Mări de lumină de-apururi în soare,
Raza lunii topită'n izvoare.
Se'nalță din veacuri stâncile vrerii,
Pace divină pe drumul durerii.
Plutesc tănuite tăceri peste ape,
Fug beznele nopții de soare să scape.
Dorinți risipite în lungi așteptări,
Renasc din ruine apuse chemări.
Cea mai curată și sfântă Iubire,
Vrăjește munți de-adâncă gândire.
Dumbrăvi de vis și plaiuri în floare,
Popor osândit în veci pân'ce moare.
Lumină eternă din eternă Lumină,
Mii de crizanteme albe'n grădină.
Cel dintâi și veșnic Cuvânt,
Colind în seara Crăciunului Sfânt.

+ + +

Lumi de copii cu bujori în obraz,
Bordeie sărace oftând în necaz.
Lanuri de grâne, valuri în vânt,
Clopot la schituri departe sunând.
Cântec și farmec de privighetori,
Pornesc șiraguri pustii cocori.
Toamne târzii cu ploi și furtună,
Iureș năprasnic ce'n moarte ne-adună.
Suflet prigonit prin lume pribeag,
Freamătul dulce al codrului drag.
Noapte de stepă, gloate flămânde,
Neam gemând în grele osânde.
Foc ce arde păcatele scrum,
Troițe crescute în răscruci de drum.
Țară de basme primind răstignirea,
Oști de Arhangheli vestind Mântuirea.

Rio de Janeiro, 1951

Statuie de ceară

Poetului I. Țolescu

Trandafirii
Și cireșii
S'au vorbit alaltăseară,
Să-mi ridice'n Dealul Crucii,
Chip frumos din albă ceară.
Din grădină
Să culeagă
Toate florile de mac,
Să le-aștearnă pe cărarea
Care duce sus în veac.
Dus pe gânduri
Sub un ulm,
Stătea timpul singur cuc
Și pe-un petec de hârtie
Scria anii ce se duc.

Rio de Janeiro, 1952

II

Din crudul lor destin se'nalță ziduri sfinte,
 Hotinul cu Soroca, Suceava și Cetatea,
 Ce stau demult de strajă acolo la hotar.
 Ei s'au născut odată cu brazii și stejarii.
 Un singur gând și-un suflet,un suflet cât un munte,
 Dela arcașul sprinten a lui Ștefan cel Mare,
 La vânătorul ager cu ochii lui de vultur.
 Feciorii Bucovinei cu steagurile'n frunte,
 Toți frații de pe Mureș,Banat și Maramureș,
 Din Piatra,din Frumosu,din Iași și dela Bălți.
 Panduri din Vladimiri și oaste de-a lui Tepeș.
 Țăranii lui Bărnuțiu și Lazăr din Avrig.
 Acele mii și sute ce vin cu Iancu odată.
 Tot neamul în picioare pe drum de Căpitan,
 Ce te-au trăznit cu fulger și pumni de fier,păgâne,
 Când ai mâncat pământul departe pân'la Volga,
 Odesa,Melitopol,Caucaz și Stalingrad.

+ + +

III

Nepoți ce-l poartă'n suflet pe Decebal străbunul,
 Pădure nesfârșită de brațe oțelite,de gânduri uriașe,
 De suflete curate și pline de credință.
 Pentru acești țărani ai Mioriței,scriu aceste rânduri.
 Mi-i dor de voi,luceferi,din Țara noastră Verde,
 De cerul cel albastru,scăldat în Arieș.
 Mi-i dor de câmpul neted și ghiociei albi,
 Brânduși de primăvară,de plugul și plăvanii
 Cu care am arat,pe deal lângă cireș.
 Ce simplă-ți este vorba,ce'nalță-ți este fapta țăran,
 Ce înveci în veci țăran.
 Ce însușiri alese și câtă'nțelepciune ascunse'ntr'un
 suman.

+ + +

III

Străbuna noastră glie e Țara din povești.
 Acolo Providența ne-a așezat de secol,
 Să fim de strajă vegnic, de strajă'n răsărit.
 Destinul nostru este, destinul-acestor plaiuri.
 Mii de ani de trudă, potop de nedreptăți.
 Inșă nici jug, nici roate, nici temnițe flămânde,
 Nici osândiți sălbatec, cu mădulare frânte
 Și strangulați în bezne, să nu mai știe nimeni,
 Nu ne-au urnit credința și'n veci am biruit.
 Cum crezi atunci, păgâne, că vei ucide-un neam?
 Nu știi câți încercat-au și i-am făcut pământ,
 Pământ și munți de oase?

+ + +

Nu te gândești că mâine tot cerul năruie-va
 Doar trăsnet peste tine și fulger de mânie?
 Nu vezi răbdarea noastră că sfarmă orice lanțuri?
 Pe-această glie sacră, ce-o jefuești, barbare,
 Trecut-au vijelii și moarte și totuși n'am murit.
 Aceste scumpe brazde ni le-au lăsat străbunii
 să le păzim cu dinții.
 Să te ferească Sfântul, când n'om putea răbda,
 Căci punem mâna iarăși pe coase și topoare,
 Ne ridicăm cu codrii, cu apele și munții și-i vai
 de steaua ta.

+ + +

IV

Ce cauți la noi, Rusnace și lifte nesătute, n'aveți
destul pământ ?

Dece ne furi avutul ? Dece ne robești Țara ?
Se'ntunecă tot cerul și soarele și luna de-atâtea
făr'delegi.

Mi-i sufletul un viscol ca Marea spumegândă.
Nu-i frunză să nu plângă, nu-i floare să nu moară,
In chinuri bolșevice se răstignește-un neam.
Iar mamele se roagă cu lacrimi la icoane,
Să arzi în foc, Satană și Iudă trădătoare.
Când vom primi poruncă de Sus, auzi păgâne ?
Vezi cum cresc Carpații din nemurire dacă,
Cum stau gata și-așteaptă să-ți care pumni în frunte?
Ii răsturnăm pe tine, de n'ai să poți fugi.

+ + +

Noi nu murim, barbăre și nici moșia noastră nu vei
fura-o mult.

Cu noi ține tot Cerul și morții din morminte,
Râuri, munți și codrii și stelele toate,
Cu noi e țara noastră, numai altare sfinte.
Cu noi e Marea Neagră și brazii de pe culme,
Noi toți avem o lege, noi toți avem un nume.
A noastre visuri albe, plutesc pe ape line
Și îngerii în taină șoptesc în nopți senine:
Cu noi e Dumnezeu !

+ + +

Cu tine-i bezna, ura, minciuna, mișelia,
 Arginții ce-au vândut Lumina din Golgota,
 Tu nu ai primăvară, tu nu poți învia.
 Tu ești legat cu iadul, desfrâul și urgia,
 În care vă veți face toți Stalinii scrum.
 Când vom veni, măi frate, s'aprinzi focuri pe creste
 Și să pornim de-odată ca focul cel din soare,
 În iureș de baladă și'n freamăt de izvoare.
 Și-ascult'acum voinice din văi dela Rovine.
 Un bucium se aude departe'n fund de munte.

+ + +

O trâmbiță de-Arhanghel trezește neamu'ntreg.
 Un clopot de mai este la Mănăstirea Putna,
 La Voroneț și Argeș, Tismana, Dragomirna,
 În Iașii cu Ierarhi, la schituri depărtate,
 În vre-o chilie veche, într'un cătun uitat,
 Du-te și te roagă lui Dumnezeu din suflet,
 Să-ți mai trimit'odată mult Indurarea Sa.
 Să strălucești în lume așa ca altădată,
 Ca un drapel în lupte și'n focul cel năpraznic,
 Să nu mai fii străin și rob în Țara ta.

São Paulo, 1954

A p a D o r u l u i

I

Aşa-i spuneam noi pârâului în care ne bălăceam de copii
El izvoreşte de sub streăşina Codrului Cosminean,
Apoi se aşterne lin, ca un brâu de argint peste plai,
Iar când se apropie de cele "Trei Cruci" din lan,
Toate grădinile îl primesc cu flori ca pe-un crai.

II

Ce frumos se vedea satul nostru de-acasă spre Dumbravă
O parte a lui se pierdea ca un vis spre răsărit şi
Gropană
Cealaltă se'ntindea dela biserică pe-o vale spre calea
ferată
Par'că-l văd pe popa Deleanu şi cantorul Gheorghe din
strană
Iar pe tata şi mama, muncind din greu pe timp bun şi pe
sloată

+ + +

III

După atâţia ani de suferinţi şi după atâta nedreptate,
Râul Dorului nu se mai oglindeşte la soare pe pajiştea
verde,
Ci şi-a săpat albia ca o groapă adâncă între maluri
Şi astăzi nimeni nu-i mai aude glasul şi nimeni nu-l
vede.
Doar noaptea târziu îşi plânge amarul, pierdut între
dealuri.

IV

Văzându-l stingher şi pribeag, la'ntrebat luna'ntr'o
seară,
Că dece-i tot trist mereu şi dece doineşte de ani ?
Iar el, ca din străfund de pământ, i-a răspuns îngândura
Doinesc pentru neamul nostru martirizat de duşmani.
Doinesc şi lupt pentru a ţării mele dreptate şi
libertate

IMN LIBERTĂȚII

Izvor de Lumină vindecând umilinți,
În țara ce crește sub crivăț și moarte,
Pentru noi cruciade și mari năzuinți,
Pentru frații noștri gemând sub lăcate.
Poemul tău sacru cu cerurile verzi,
L'am scris cu lacrimi în temnițe oarbe
L'am răsplătit de secolii cu mii de vieți
Și-l răsplătim cu mii de morminte albe.

+ +

Te-am îngropat, comoară, la răscruci de soare,
Să răsuni din fluer pe obcini de dor,
Să crești ca stejarii pe măguri cu lună,
Când răstoarnă plugul brazda pe ogor.

Răzmeriți de sânge, zugrăvite'n cronici,
Așteaptă de veacuri, să rămâi cu noi.
Te-am zidit în inimi, zeiță Cogeonă,
Te-am cioplit în piatră pentru veșnicii.

+ +

Noi în tine credem, Sfântă Libertate.
Jugul greu ne-apasă, sbirii cruzi ne vând.
Se sting martirii în drum spre Siberii,
Brațele pe cruce și pe rug se frâng.
Moșia furată de hoardele roșii,
Vom scoate-o din gheare cu spada de foc,
N'or știe păgânii pe unde s'apuce,
Trăzni-i-ar Carpații să'ncremene'n loc.

S. Paulo, 23 August 1957

Vre-o trei bulgări de pământ...

Pustiul care mă cuprinde,

Imi arde sufletul de viu.

Ce să mai scriu ?

Ce să mai cânt ?

Când mă văd

Ce-am fost odată:

Vre-o trei bulgări de pământ.

Brasília, 1958

De - ai şti mândro...

De-ai şti mândro

Cât mi-e dor,

De izvorul din ogor.

De-ai şti mândro

Cât mi-e jele

De calvarul ţării mele.

De-ai şti mândro

Viaţa mea,

Te-ai ruga la Precista,

Să-mi deslege

Chinul greu,

Să mă'ntorc

In satul meu.

Brasília, 1958

Singurătate tropicală

Nimic din ce-aveam,n'avam.
Pribegim pân'ce cădem.
Nici câmpii,nici munți,nici flori,
Nici lunci cu privighetori.
Orice drum duce'n pământ,
Ars de soare și de vânt.
Pământ roșu și uscat,
Inghite ce-am adunat.
Dar avem ce n'aveți voi:
Cerul roș de praf și soare,
Păduri hâde,dealuri goale.
Gem sub arșița zăludă,
Se sparg norii și le udă.
Pironit în cruci de drum,
S'a făcut Isusul scrum.
Crește iarba răului,
Ici în țara hăului.

Brasília,1958

D O I N A

Din hotar de veșnicie,
Pe când nu erau palate,
A venit la noi zeița
Cântecelor fermecate.

De pe culmi de verde munte,
Coborî mândra Domniță,
Cu maramă mbrobodită
Și cu fluturi pe altiță.

Muguri de lumină albă,
Tremurau în plaiul lunii,
Când s'au strâns brazii oștire
Scut să-ți fie veac de veacuri
Și din frunza lor subțire,
Să'mpletească al tău nume.

+ + +

Au trecut de-atunci milenii
Și au crescut munții cât cerul,
De când pribegesti prin codrii
Să-ți torci visul,
Să-ți cânti dorul.

Cheamă-ți cântecul și basmul,
De prin stâncile tăcute
Și te'mbracă'n sărbătoare,
Să ne fii împărăteasă,
Doamna noastră,
Doină sfântă,
Țara noastră
Frunză, Floare.

São Paulo, 1959

Ultimul meu cânt

Ultimul meu cânt
Crengi rupte de vânt.
Plai de pe Cosmin,
Neam ce moare'n chin.
Ultimul meu cânt
Cânte-l câmpul verde
Când s'așterne seara,
Ca'n vis primăvara.
Să-l cânte în zori
Cârduri de cocori.
Măgurile albe
Adune-l cu drag,
Să-l cânte ciobanii
Din frunza de fag.

+ + +

Ultimul meu cânt,
Cânte-mi-l țărani
Când se'ntorc din lan
Târziu cu plăvanii.
Să-l cânte pădurea,
Buciumul la stâni,
Când frânge securea
Stejarii bătrâni.
Cânte-mi-l și Nistrul,
In unda-i domoală,
Să se strângă țara
Iarăși la răscoală.
Ultimul meu cânt,
Răsună'n pământ,
Fără cer și lună
Ucis de furtună.

Brasília, 1964

S o l i d e d o r

Steluței și copiilor mei,
în clipa sosirii din țară.

Soli de dor
Sub cer pribeag,
Ud cu lacrimi
Al meu steag.
Samăn gânduri
Pe ogor,
Să'nflorească
La izvor
Flori de vis
Și lună plină,
Cresc în praguri
De lumină.
Mii de stele
Ning pe plai,
Drum pe măguri
Urcă'n rai.

Portul Rio de Janeiro, 14-11-64.
Ora 10 dimineața.

SCRISOARE IN VERSURI

Dragă frate Geto-Dac,
Nu ți-am scris de-un sfert de veac,
De când Țara a căzut,
In robie și sub cnut.
De când osândesc poporul,
Lanțul, foamea și pistolul.
Dar nu-mi socoti tăcerea,
Ci năpasta și durerea,
Nedreptatea și urgia,
Că ne-au jefuit moșia.
Lăcuste înfometate,
De prin stepe blestemate,
Au căzut nourii pe sate.
Rod grădinile în floare,
Ne sorb apa din izvoare,
Neucid frații, părinții,
Schingiuesc în temniți sfinții.

+ + +

Doamne ! Mii de creștini pier,
Sub cortinele de fier.
Prigoniți și deportați,
Se sting scumpii noștri frați.
Dragi arcași și voi stejari,
Scăpați țara de tâlhari
Și spuneți-mi ce să fac
Pe toți românii să'mpac ?
Să strigăm în lumea'ntreagă,
Pentru glia noastră dragă,
Pentru munții pleșuviți
Și țărani chinuiți.
Să nu trăim în deșert,
Ci cu arma lângă piept,
Ca haiducii cu oțele,
Scapere păgânii'n ele.
Ineca-s'ar coala'n Bug,
Să ne scuturăm de jug.

+ + +

II

Tot pribeag de ani cum sunt,
Lupt și scriu câte-un cuvânt,
Pentru crezul nostru sfânt.
Caut prin nori un strop de soare
Pentru neamul care moare.
Intr'o țară ca un rai,
Nu-i o coajă de mălai.
N'are azi românul, frate,
Nici măcar o ținută'n spate.
Duc surghiunul înainte,
Spre-ale noastre dragi morminte.
Face-m'ăș ca Vântul Mare,
Ca să sbor pân'la hotare.
Strecura-m'ăș și pe brânci,
Testament săpat în stânci.
Strecura-m'ăș până'n zori,
Plaiuri verzi fără miori.

+ + +

Să străbat drumul cel greu
Și s'ajung sus pe Rarău,
Să chem satele străbune,
In răscoală să s'adune.
Neamu'ntreg cu Căpitanii,
Să înghețe toți dușmanii.
Codrii cu brațe de fier,
Să văd mișeii cum pier.
Să urcăm din vale'n deal,
Pe urma lui Decebal.
Trăzni-i-ar Domnul de Sus,
Pe tovarăși și pe Rus.
Să se scrie'n cronici, frate,
Mare "SFÂNTA LIBERTATE".
Și-apoi, mamă, pot să mor,
Lâng'al Dornei drag izvor,
Sub cetini și curcubeu,
In Țara lui Dumnezeu !

Brasília, 27-11-70

De când îs dus...

De când îs tot dus
Par'că sunt și nu's.
Tot înstrăinat
Peregrin uitat,
Mi-am făcut un cânt,
Pe ploaie și vânt,
Pentru Țara mea,
Icoană și Stea.
Codru de'nfrunzește,
Cântecul meu crește.
Crește și răsună,
Pe glia străbună.
L'aude și Marea,
Cât o ține zarea,
Dunărea Bătrână,
Mamă și stăpână.

+ + +

Când răsună, tună,
Carpații s'adună.
Râurile toate,
Din Transnistria, frate,
Pân'pe Tisa'n vale,
Pier barbarii'n cale.
De-atunci, când m'am dus,
Dus tot spre apus,
Neamul meu Român
Geme'n jug păgân.
Nimeni nu-i să sară
Pentru-a noastră Țară.
Toți ne jefuesc,
Toți ne dușmănesc.
Avem însă'n cer,
Arhangheli de fier.
Spada lor de foc
E-al nostru noroc.

Brasília, 1970

Un sat ca un colț de rai, o nesfârțită mare de
grădini roditoare,
Cu nuci bătrâni și vișini mari, cu meri domnești și
peri și pruni,
Iar prin livezi și lunci, pe margini de drum și
blânde izvoare,
Infloreau salcâmi și cireșii, magheranii, teii și
castanii.
Un covor ales de mâini maestre, cu fel de fel de
flori de primăvară.
Așa era această minunată lume a satului meu, acest
stup de albine,
Iar dinspre Codrul Cosminului, numai lanuri de
grâu, porumb și secară.
Eu cu această imagine trăesc, despre acest cuib de
țărani credincioși și frunțași,
Vioi și harnici, voinici și cu suflet nobil, neam
din neam de arcași.

+ + +

Ei stau acolo de veacuri, ca brazii pe culme,
feciori ai bătrânului soare.
Ei pentru țara lor sfântă, sunt gata să se arunce
în foc,
Să'nfrunte potop de umilinți, ruguri, roți,
Schingiuri și moarte,
Să sfarme în bucăți orice jug păgân și munți de
nenoroc,
Pentru legea și învățătura moștenite dela
Zamolxis și Decebal.
Ii văd și azi pe-acești plugari năzdrăvani din
Grădina lui Dumnezeu.
Ii văd cum scriu pe plaiuri cu plugul și sângele
lor, negrii ani de bejenie,
Cum printre brazdele calde din ogor, samănă
lacrimi de argint.

+ + +

R u g ă d i n e x i l

Auzi-ne ISUSE și primește-ne ruga.
Ajută-ne, să nu ne înghită apele Intunericului
și să nu-și facă dușmanul culcuș în inimile noastre.
Ci scoate-ne din chinuitoarea încercuire a beznelor
hâde,
Să nu prindă rădăcini ura și păcatul în noi,
Nici ispita demonică a Iudei, ce ne vinde și râde.
Că pentru Verbul Tău Divin ești prigonit și-ți cauți
Caiafele vina,
Când minciuna și arginții, pândesc să răstignească
IUMINA.
Că de când tot rătăcesc prin deșert peregrinii,
Purtându-și surghiunul, nici foamea, nici setea, nici
frigul,
Nici moartea, nu pot să le smulgă din suflet credința,
Așa s'au înfrățit de tare cu pietrele și cu spinii .
ISUSE, primește-ne ruga.

Că au năvălit puhoi lăcustele flămânde din iad,
Feste țara vitează a lui Decebal și-a lui Ștefan cel
Sfânt,
De ne-au jefuit tot și ne-au smuls de pe culmi și
ultimul brad,
Ultimul spic de grâu din ogor și firul de iarbă și
iată,
Că am ajuns iarăși robi în scumpul nostru pământ !
Rugămu-te, trimite-un cutremur cumplit peste turbații
pășani,
Să-i tot ducă vârtejul furtunii spre stepele de unde
au venit,
Să nu apuce pâinea dela gura copiilor noștri,
scuipându-ne legea.
Că atâția din credincioșii Tăi fii, cu gândul la Tine
au murit
și neamul nostru crucificat, de-atâția ani așteaptă
INVIEREA.

Ajută-ne, Doamne, și primește-ne ruga.

Primește-ne, că nu suntem decât un pumn de țărână,
In care păstrăm pe veci Invățătura Ta și Iubirea
Și iată că numai ruine au mai rămas din noi,
Ruinele, în care înfloresc noi speranțe și dă rod
mântuirea.

Noi purtăm cu grijă Icoana Ta în inimi și pribegim
pământul,

Că insetați de dreptate căutăm spre Universul
nemărginitei Tale Indurări
Și cine știe în ce capăt de lume, ne vom găsi
mormântul ?

Primește-ne, ca pe cei din urmă leproși lângă Tine,
ISUSE,

Că cei ce ne-au vândut eri ȚARA, caută azi să ne
prindă,

Că ne-au văzut pe toți adăpostiți la umbra Sfintei
Cruci.

Primește-ne, ca pe văduva și pe săracul, ca pe ologul
ce s'a minunat,
Ca să-ți cântăm cu bucurie, cu heruvimi și cu
îngerii în cor,
CRISTOS A INVIAT !

Brasília, 26-4-1970

C o l i n d f ă r ă ț a r ă

Așa știm noi din părinți,
Să-i sărbătorim pe sfinți
Și pe Magii ce s'au dus,
După Stea pân'la Isus.

Colind fără țară,
Țară fără colind.

Când eram la noi acasă,
Ne făceam o stea frumoasă,
Cu luni de zile'nainte,
Pentru-aceste clipe sfinte.

Colind fără țară,
Țară fără colind.

+ + +

Pregătind mama merinde,
Ne tot învăța colinde,
Până'n seara de Ajun,
Să-i cântăm lui Moș Crăciun.

Colind fără țară,
Țară fără colind.

Decuseară pân'n zori,
Sute de colindători,
Străbăteau în lung și'n lat,
Toate casele din sat.

Colind fără țară
Țară fără colind.

+ + +

Azi, colindul nostru sfânt,
Zace'n inimi ca'n pământ.
Nu mai vine de Ajun,
Bunul nostru Moș Crăciun.

Colind fără țară,
Țară fără colind.

Brasília, 24-12-1970

N E A M U L M E U D R A G

Măi neamule drag și frate,
Măi haiduc și Făt Frumos,
Spune-mi toată suferința
Ce te-a ros până la os.
Cum te-au aruncat în fiare
Și te-au pironit pe cruce,
Toate hoardele barbare,
Toate stepele calmuce.
Ți-au ucis părinții, frații,
Jefuindu-ți Țara toată
Și ți-au sărăcit Carpații
De codrii de altădată.

+ + +

De atâtea ori tiranii,
Jug și temniți ți-au jurat
Și te-au prigonit cu anii,
Neam creștin martirizat.
Iar când te-au legat păgânii
Și ți-au pregătit mormântul,
Trădătorii și cu spânii,
Ți-au vândut pe-ascuns pământul.
Dar fii tare, ziua'n care
Rarău te vei înălța,
Nu-i departe și-ți v'aduce
Toată Libertatea ta.

Brasília, 1971

S t r ă i n e P ă m â n t

Tot ce mi-a fost drag,
Tot ce mi-a fost sfânt,
Stă'n tine'ngropat,
Străine pământ.

Din inima arsă
Mi-ai ucis lumina,
Cum ucide-un viscol
Floarea și grădina.

Cum distramă vântul,
Toamna când se lasă,
Frunzele de aur
Din nucii de-acasă.

Brasília, 1971

Reflexii pentru cea din urmă toamnă...

Grea de restriști, am lăsat-o așternându-și îndurerată, frunzișul uscat,
Sub copacii bătrâni și brumați, în Grădina Publică din Cernăuți.
Dinspre Cosmin, Voloca, Cuciur și Dumbrava Roșie, de unde-am plecat,
Trăsuri, oameni, femei și copii, se retrăgeau îngroziiți din calea barbarilor, spre munți.
Par'că-mi aud pașii grăbiți, foșnind pe minunatul covor din Grădină,
Când m'am oprit o clipă lângă Crucea, unde adepții lui Karl Marx,
L'au omorât pe teologul Gheorghe Grigor, într' o seară de plumb și rugină.
Frunzele, picături de sânge, cădeau ploaie, inundând aleele pustii.
Mie, îmi spunea inima, că peste aceste mândre plaiuri, vor trece arii
și cine știe, când îl voi mai vedea pe Eminescu, în parcul Catedralei,

+ + +

Cu Țara liberă și neamul nostru, să nu-l mai prigonească tiranii ?
Când o să-i mai văd pe profesori, studenți și țărani, strânși lângă bustul sfânt,
Cu Bucovina, Basarabia, cu țara toată, lângă Luceafărul nostru nemuritor,
Ca din lupta și lumina lui eternă, să învățăm strămoșescul legământ ?
Văd figurile marilor noștri îndrumători, trecând gânditori prin Piața Unirii:
Cu Vlădica Visarion, urmat de străluciți intelectuali și arcașii lui Străchinaru.
O lume tânără de iconari, osândită să-și poarte jugul robiei și amarul.
Din inima acestei toamne, ca dintr'un mormânt, pornea drumul exilului românesc.
Drumul de luptă și sacrificiu, străbătut de "Regele Munților", Bălcescu și premergătorii lor.
Drumul nostru de veacuri, pentru biruința Luminii și înălțarea sufletului omenesc.

Brasília, Octombrie 1971

Plugușor Exilat

I

Toți un suflet, toți un gând
Cântec nou sub cer cântând,
Peste vremi și vitregii,
Peste ani și pribegii,
Venim azi cu plugul drag
De prin codrii cei de faș
Măi Țintaș, adă plăvanii
Să înghețe toți dușmanii.
Veniți toți din munți și văi,
Să pornim plugul, flăcăi.

Hăi, hăi.

+ + +

II

Prima brazdă prin livadă,
Să ne strângem toți grămadă,
Ca la stânca îngemănată,
Unde stau haiducii roată.
Că de chin și de ocară,
La noi plugul nu mai ară.
Tulniceri din albe zări,
Peste țări și peste mări,
Vă trimitem cântecul
Graiul, Gândul, umbletul,
Ca să știți că n'am uitat,
Ce străbunii ne-o'nvățat.
Hai cu toții, mânați măi,
Hăi, hăi.

+ + +

III

Țara noastră, țară mândră,
 Astăzi geme în osândă.
 Peste liniștea din sate,
 A căzut blestem și moarte.
 Gem toți frații, gem în jug,
 Râuri mari de sânge curg.
 Nu-i mălai nici țindră'n spate,
 Rău de tot am ajuns, frate.
 Dar câți suntem încă vii,
 Să ne strângem mii și mii,
 Să scăpăm țara de hoți,
 De muscali și de netoți.
 Nici un picior de străin,
 Lângă vatră și cămin.
 La urechi cu clopoței,
 Mânați plugul, mânați măi.

Hăi, hăi.

IV

Plug pribeag de ani de zile,
 Ce arai noaptea pe lună,
 Du-ne să arăm acasă,
 La măicuța noastră bună.
 Fă-ți din roate, aripi albe
 Și te'ncinge'n treiculi,
 Ia-ți sborul spre culmi de soare,
 Din țara strămoșilor.
 Azi, sub cerul tău de visuri,
 Pe pământul nins de veacuri
 Și-au făcut culcuș păgânii,
 Lipitorile și spânii.
 Te cheamă pajiștea verde
 Și grădinile de aur,
 Luncile cu flori și păsări,
 Pustiite de balaur.
 La urechi cu clopoței,
 Inc'o brazdă, măi flăcăi.

Hăi, hăi.

V

Plugule, plug năzdrăvan,
 Azi pășim într'un nou an.
 Pune buciumul să sune,
 Toată țara să s'adune,
 Toți plăieșii, toți arcașii,
 Domnitorii și ostașii.
 Să răsunе'n vârf de munte,
 Glasul Libertății sfinte.
 Sus pe ziduri de cetăți,
 Să'nălțăm stindardul țării,
 Să se vadă din Suceava
 Și Tighina, pân'la Mare.
 Iar din frunză să ne zică
 Codrii, hora din bătrâni,
 Ca s'óntindem dela Tisa,
 Pân'la Dunăre și Bug,
 Să arăm Transnistria toată
 Cu Rusnacii puși la jug.
 Mânați plugul, măi flăcăi.

Hăi, hăi.

VI

Câte nu v'am mai ura,
 Până'n cer ar răsuna,
 Cum ne chinuesc păgânii
 Și ne vând țara toți spânii.
 Dar ni-i că vom înopta,
 Că noi nu suntem de-aici,
 Ci venim din depărtare,
 Peste ape și hotare.
 Noi din Pind străvechi venim,
 Din Plevna și din Rovine,
 Suceviți și Dragomirne.
 Câți vorbim o limbă, toți,
 De-a lui Decebal nepoți.
 Știm cât rău ne vor dușmanii
 Și cum ne robesc cu anii.
 Corbii, crivățul și vântul,
 Să le sape'n veci mormântul.
 Să nu vadă soarele,
 Luna și izvoarele.
 In stepe să se sfârșească
 Hoarda roșă moscovească.
 Faceți roată, măi flăcăi.

Hăi, hăi.

VII

Noi venim să vă urăm
Grâu curat să sămănăm.
Grâu ca fața lui Cristos
Să crească mare frumos,
Munți de aur, râuri verzi,
Pe plai turme și cirezi.
Câmpul și cu florile,
Codrul și cu doinele.
Să se strângă la izvor,
Tălmăcind al nostru dor.
La anul și la mulți ani !
Opriți plugul, măi flăcăi.
Aho, aho, hăi, hăi.

(Executat în S. Paulo, în seara anului 1956,
de câțiva tineri compatrioți, îmbrăcați în
costume naționale).

P L U G U Ș O R

(variantă)

I

Aho, aho, părinți și frați,
Peste veacuri vă'nălțați.
Făt Frumos în scări de aur,
Doboară orice balaur.
Bună seara, Țara mea,
Trunchi de fag și-o rămurea.
Țară freamăt de goruni,
Sate mândre din străbuni.
Ciobănaș din verde plai,
Zi-mi din fluer, zi-mi din nai.
Zi-mi ca Iancu cel din munte,
Când venea cu mii și sute.
Strânge-ți plugurile toate,
Țară fără de dreptate.

Cheamă-ți feciorii acasă,
Țară inimă aleasă.
Să ne'ntoarcem vijelii,
Să-ți aducem bucurii.
Să-ți aducem libertate,
La orașe și la sate.
S'alungăm păgânii răi,
Pe mișei și pe călăi.
Strânge-ți codrii, oaste nouă,
Țară, crin crescut din rouă.
De prin munți și de prin văi
Adunați-vă flăcăi.
Dați-vă lângă plăvani,
Să dăm roată prin dușmani.
De cu seară până'n zori
Porniți plugul, măi feciori.
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

II

Strângeți-vă lângă mine,
Cum v'ați strâns lângă Rovine,
Zid în jur'unui bătrân,
Ce-a fost Domn și-a fost stăpân
Și-ați tras brazdă năzdrăvană,
Peste gloata cea dușmană.
Puneți buciul să sune,
Toți arcașii să s'adușne,
Maramureș și Banat
Bucovina sat cu sat,
Basarabia și Moldova
Din Silistra la Orșova,
Și Transilvania toată,
Să vină cu Horia-odată.
De prin vreme cu răi stăpâni,
Adunați-vă Români.

+ + +

Lângă suflet, lângă plug,
Să scăpăm țara de jug.
Lângă arme și oțele,
Să scapere Rusu'n ele.
Hai pe colo pe hotar,
Lângă codrii de stejar.
Ia-o'n sus tot pe ogor
Până'n vale la izvor
Tot pe plai cu plopi înalți
Cu mesteceni răsfățați.
Ară plugul meu drag, ară,
Țară ca o primăvară.
Numai aur numai flori,
Munți și Daci nemuritori.
Ia-o spre Urali păgâne,
Că fulgeră moartea'n tine.

+ + +

Ține dreapta, măi Bujor,
Tot fecior lângă fecior,
Flintă, coasă și topor.
Inc'o brazdă la Hotin,
A crăpat mai ieri Stalin,
Hruscirov și-apoi Kosighin.
Mai aproape mai grămadă,
Brazd'adâncă să se vadă.
Și-apoi roată lângă foc
Hai, măi neam, cu-al tău noroc.
Măi voinice nu te da,
Ia-o tot pe culme-așa,
Peste șes cu mândre clăi,
Câte-o sârbă, măi flăcăi.
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

III

Bună seara, țară sfântă,
Țară cu inima frântă.
Trudă, roată, rug, osândă,
Țară temniță flămândă.
Zi-i o brazdă năzdrăvană,
Țară, mândră cosânzeană.
Fără pâine și suman,
Gemi sub cnutul cel dușman..
Fruntea sus, măi, neam de Dac,
C'ai trăit destul sărac.
Măi stejar cu frunza rară,
Bolșevicii ne omoară.
Seara ta, Vasile, frate.
Doamne ! Ce jale-i prin sate.

+ + +

Mame ce plâng la icoane,
Frățioare, măi Ioane.
Tune moartea prin dușmani,
Hai feciori pribegi de ani.
Să scoatem țara din jug,
Să arăm cu-al nostru plug.
De prin grâu, de prin secară,
Să scoatem neghina iară.
Să sămănăm numai flori,
Pentru mame și surori.
Tot grădini de busuioc
Strânge-te neam lângă foc.
Lângă foc de Căpitani,
Crape inima'n dușmani.
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

IV

Frați pribegi, dragii mei frați,
 Opriți plugul și-ascultați.
 Colo'n scumpa noastră țară,
 Plugule te du și ară.
 Nu pribeg, nu prin străini
 Arând prin pietre și spini.
 Colo sus pe culmi, sub soare
 Se strâng cei din închisoare.
 Haiduci în sumane negre,
 Stau ca stâncile de veghe.
 Din munți și din freamăt greu
 Se înalță neamul meu.
 Cum s'au mai posomorât
 Toți gorunii din Abrud,
 Din Câmpia dela Blaj,
 Din Feleac și din Sălaj.

+ + +

Dus pe gânduri, ca stăpân,
 Stă Nistru nostru bătrân.
 Adunând în unda lui
 Toată jalea neamului.
 "Nistrule, râu fermecat,
 Cine'n lanț te-a aruncat" ?
 Kremlinul cel blestemat.
 Glasul Nistrului răsună,
 Toată țara se adună.
 Sus pe culmi lângă Aiud
 Buciumele se aud.
 Hai cu toții, nu mai stați,
 Libertate să-i aducem
 Neamului nostru'n Carpați.
 Opriți plugul măi flăcăi.
 Aho, aho, hăi, hăi.

P L U G U S O R

(variantă)

Ascultați Români și frați
Vulturi aprigi din Carpați,
Fruntea sus privind în zare
Către Țară și hotare.
Nu știi, Doamne, ce-am greșit,
C'asa rău ne-ai pedepsit,
Tot mereu să suferim
Prin lume să pribegim.
Țineți minte cruzi păgâni
Că suntem cu toți români,
Și când vom tuna în voi,
In politrucii și ciocoi,
N'o să știți pe-un' să fugiți,
Nătărăii și pripășiți.
La urechi cu clopoței,
Mai mici și mai măricei,

+ + +

Toți voinici și toți arcași
Un neam întreg de ostași,
Faceți roată lângă noi
Lângă plug și lângă boi.
Să arăm peste rusnaci
Să-i îngropăm sub copaci,
Pe comuniști și pe hoți
Și pe-ai Moscovei netoți.
Porniți plugul, măi flăcăi.
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

II

Plugul nostru-i năzdrăvan
Ară tot din an în an.
Ară greu ca'n pribegie
C'am rămas fără moșie.
Ne-au răpit-o bolșevicii,
Leprele și inimicii
Și-au făcut kolhoz din țară,
Să mâncăm pâine amară.
Ne-au sfărmat grădinele
Luncile și grânele.
Nu-s nici vite și nici oi,
Nici făină de păpușoi.
Ne-au tăiat brazii din culme
Și-au schimbat al țării nume.

+ + +

Muncesc robii cot la cot,
Biciuiți pân'nu mai pot.
La urechi cu clopoței
Mai mici și mai măricei,
Toți creștini și toți arcași,
Toți voinici și toți cosași.
Faceți roată lângă noi
Lângă plug și lângă boi.
Să arăm peste rusnaci,
Să sădim din nou copaci.
Sus cu plugul, măi flăcăi,
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

III

Toți câți vântul v'a adus,
Neamuri strâmbe, neam de rus,
Intorceți-vă'n apoi,
Mutre hâde de strigoi.
Pistruiați și perciunați,
Ce căutați voi în Carpați ?
Ce căutați voi la Hotin,
Corcitură de-a lui Stalin.
Și pe-al Bucovinei plai,
În țara lui "Badea Mihai" ?
Ce căutați la Nistru, șărpi,
Crăpa-u-ai barbar, să crăpi.
În iad să te risipești
Pe la noi să nu păsești.

+ + +

Asta-i Țara mea, tătare,
Din Transnistria pân' la Mare.
De te-om prinde iar prin ea,
Va fi vai de steaua ta.
La urechi cu zurgălăi,
Mai mici și mai măricei
Toți stăpâni și toți fruntași,
Dați cu coasa, măi cosași.
Ia mai ziceți din cimpoi
Lângă plug și lângă boi.
Să răsunе'n lumea largă
Libertatea noastră dragă.
Să mântuie Dumnezeu,
Durerea neamului meu.
Țineți brazda, măi flăcăi,
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

IV

Intr'o seară sub gorun,
A venit taica Lăstun,
Rupt de foame și de frig
Tot pe jos dela Avrig.
L'asteptau "la stâncă" trei:
Novac, Sandu și Andrei,
In sumane lungi și negre
Ca niște statui de veghe.
Glăsuia Novac încet,
Vorbe grele de profet.
Un vulcan, arzând mocnit,
Pentru neamul osândit.
Crâșcnea Sandu mai nervos,
Să'ntoarcem Rușii pe dos.
Iar Andrei mai potolit
Facem front la răsărit.

+ + +

Ia urechi cu clopoței
Mai mici și mai măricei
Toți haiduci și toți ostași
Toți plugari și buciumași,
Tot mai mulți, tot mai grămadă,
Fiecare om o spadă.
Să-i dăm războiului curs,
Să-l jucăm cum vrem pe "URSS".
Să-l scăldăm iarna în Prut
Să zacă cum am zăcut.
Brazd'adâncă la Tighina,
Mânce-i corbii și rugina,
Pe toți cei ce poartă vina.
Dați-i drumul, măi flăcăi,
Mânați măi, hăi, hăi.

+ + +

Săracă Țară bogată
 Icoană crucificată,
 Cu toți munții tăi furați,
 Cu copiii ntemnițați.
 N'are azi românul în casă
 Nici un pumn de grâu pe masă.
 Nu-i nici pom, nu-i nici Ajun,
 Nu vine nici Moș Crăciun.
 Că regimul moscovit,
 Pe Bunul Moș l'a oprit
 Să le-aducă la copii,
 Daruri multe, jucării
 Și l'o'nlocuit cu silă
 Pe Moș Crăciun cu Gerilă.
 Dar ca la sfârșit de lume
 Vin norii să se răzbune.

Intre Prut, Mureș, Prislop,
 Dispar toate sub potop
 Peste-un univers ateu,
 Mânia lui Dumnezeu.
 La urechi cu clopoței
 Mai mici și mai măricei,
 Toți răzeși, toți băstinași,
 Faceți roată românași
 Roată strânsă lângă noi,
 Lângă plug și lângă boi
 Să arăm în lung și în lat
 Țara lui Verde Impărat.
 Să sămănăm grâu de vară
 Să răsară până în seară.
 Să sămănăm busuioc,
 Pentru un neam fără noroc.
 Strânși uniți, din deal și văi
 Mânați măi, hăi, hăi.

VI

Țară multi-milenară
 Plugul nost' de veacuri ară
 Ogorul cel strămoșesc,
 Păzit de sceptru domnesc.
 Dromihete și Durai,
 Voevozi și Cneji și Crai,
 Decebali și Domnitori,
 Țară plină de comori
 Iar voi barbari, liftă rea,
 Ce căutați în țara mea ?
 Ce vreți dela neamul meu,
 Ce-i ales de Dumnezeu
 Să păzească soarele
 Codrul și izvoarele
 Munții nalți și Crucea Sfântă,
 Pasărele ce ne cântă,

+ + +

Doina și porunca grea,
 Glia și credința mea ?
 La urechi cu zurgălăi,
 Mai mici și mai măricei,
 Mușatini, aprozi și frați,
 De mii de ani în Carpați.
 Toți stegari și drepti ca brazii
 Toți în marș cu camarazii,
 Piept de-oțel și suflet mare
 Fugi de noi cât vezi barbare,
 Că ne-om strânge toți furtună
 Cu haiducii împreună,
 De n'o să'ntâlnim muscali,
 Dela Bug până'n Urali.
 Toți un suflet, munți și văi
 Mânați plugul măi, hăi, hăi.

+ + +

VII

Inc'un an am aşteptat
 De când nu v'am mai urat.
 A ajuns şi omu'n lună,
 Unde nu plouă nici tună.
 Ne-am duce şi noi cu plugul
 C'am scăpa de ruşi şi jugul,
 Ce ne-a ros până la os.
 Inşă stăm şi ne gândim
 Ţara cum s'o părăsim ?
 S'o lăsăm în jug să piară,
 Să rămânem fără Ţară ?
 Fără neam, fără morminte ?
 Dă-ne-un semn, o Doamne Sfinte !
 C'am ajuns la o Răscruce,
 Nu ştim drumul unde duce.
 Bâjbâim prin noapte, ceaţă,
 Suflete fără viaţă.

Dă-ne mâna şi ne du,
 In lumea unde ştii Tu.
 Zurgălăi şi clopoţei
 Mai mici şi mai măricei.
 De prin Pind şi Istria fraţi,
 Din Timoc în spre Galaţi,
 Tisa, Dunărea şi Marea,
 Da-u-ar prin păgâni lingoarea.
 Să-i ducă păraele,
 Plângă-i cucuvaele,
 Ca pe cioclii şi pe spâni,
 Tovarăşi, inimi de câini.
 Opriţi plugul, arma'n mâini,
 Toţi câţi vă simţiţi români.
 Tune'n capul rusului,
 Flinta grea a Tunsului,
 Să arăm la anul iară,
 Liberi şi la noi în ţară.
 Mânaţi măi, aho, aho, hăi, hăi.

Vine Dunărea puhoi

Vine Dunărea puhoi,
Spălând țara de gunoi.
De urgia stalinistă
Și de pleava comunistă.
Plânge unda și-al ei val
Toți morții dela Canal.
Vine Dunărea puhoi,
Curmând jalea dela noi.
Surâd iar ogoarele,
Și se'ntorc cocoarele.
Pe câmp viorelele,
Primesc rândunelele.

+ + +

De pe plai mioarele,
Ne-aduc lacrimioarele.
Vine Nistru legănat,
Ca un Verde Impărat,
Cătușele să deslege,
Cu braț de fier și de rege.
I se'nchină munții toți,
Neamu'ntreg, sate și Moți.
Vine Dunărea puhoi
Fug păgânii dela noi.
Fug tovarășii cu ei,
Trădători și cu mișei.

Brasília - 1971

D o a m n e !

Aşa după cum m'ai zidit,
Aşa sunt.
Tu ştii cât am greşit
Şi cât rău am făcut.
De mii de ani la mine Te uiţi
Şi eu nu Te-am văzut.
Te-am căutat peste tot neconţinut,
Dar nicăieri nu Te-am găsit.
M'am aruncat în viscol, în apă, în foc,
Şi-am tot rătăcit din loc în loc,
Ca să-ţi spun nedreptatea şi robia
Şi cum ne-au batjocorit barbarii legea
şi moşia.
Cum ne-au schimonosit sufletul şi obi-
ceiul frumos,
De ne-a ajuns lanţul şi cuţitul la os.

+ + +

Insă acum Te zăresc, Doamne,
Strălucind între cele "Trei icoane"
Din casa noastră părintească.
In care-am crescut în omenie românească.
Te văd cum Iţi porţi surghiunul, prin vea
cul pribeag,
Cum Iţi sângerează picioarele şi fruntea
de iobag.
Urnind povara păcatelor noastre pe melea
guri străine
Şi speranţa eternă în zile senine.
Singur, tăcut şi pe gânduri dus,
Il văd prin sat şi prin lanul de grâu, pe
Isus.

Doamne ! Iţi mărturisesc,
Că de când îs dus de-acasă, în lume,
Am tot strigat disperat după Tine
Iar Tu, izvor nesecat de iubire,
Infloreşti, în propriile noastre ruine.

I N L U M I N A I N V I E R I I

Loviți crunt cu biciul, surghiuniții își duc rugători
ochii spre ceruri.
Croit e drumul calvarului să străbată prin viscol,
prin pietre și spini.
In țara lor bogată ei nu și-au adunat averi și n'au
cunoscut bucurii.
Pe umerii lor apasă nedreptăți de veacuri și cruci
de peregrini.
Prin deșerturi și țărături străine și-au sămănat
visurile și anii.
Cu lacrimi și cu sânge își scriu, în gând, cronica
pribeagă și crezul,
Când îi pândesc temnicerii brutali și-i duc în
lanțuri, scuipându-i dușmanii.
Cine să-i mai poată opri, pe acești trimiși, din calea
ce n'are întoarceri ?
Jugul robiei, foamea, setea, cnutul politrucilor,
cățușele, pistolul ?

+ + +

Neagra celulă, schingiuirea călăilor, groapa comună,
crematoriul, mormântul ?
Ce umilinți și torturi mai sălbatece pot inventa
trădătorii și păgânii,
Ca să le zugrume sufletul, să-l întroneze pe
Anticrist, să aprindă pământul ?
IUDA și-a instalat cazanele urii și Iadul Roșu în
inima Moscovei,
Unde își urzește planuri demonice de noi Golgote
și Răstigniri,
Iar doctrina-i talmudică ordonă: "Ucideți pe cei
mai buni dintre creștini".
Urmăriți-i, prindeți-i, legați-i în fiare, să piară
cu toții uciși de zbiri.
Cu ochii pe ei, să nu scape nimeni, să nu vadă
soarele, rămânând în libertate,
Că spune'n legea lor, că numai unul dintre ei de-a
mai rămâne viu,
Se va război cumplit cu noi pentru ogorul lor și
pentru sfânta dreptate.

Pe ei îi ocrotește Cerul și soarele și luna și
primăvara toată.
Ei nu sunt mulți la număr și n'au nici bani nici
arme, doar sacrul ideal,
Dar au înscris în inimi un legământ străbun, ce-i
respectat de gloată
și toți sunt gata să sară în foc pentru credința și
țara lor robită.
Astăzi, cruda soartă și prăpădul, i-a împrăștiat pe
tot pământul.
O lume de robi așteaptă dela ei mântuirea și ziua
sfintei Libertăți.
Neamul lor, jefuit de barbari și tovarăși, numai
Dumnezeu Sfântul
și ruga fraților din închisori și mamele ce plâng
în genunchi la icoane,
Il vor ridica din nou în lumina istoriei, bucurându-
se în ziua Invierii.

+ + +

În pustiul acestei lumi de farisei și monștri, de
Yalte și Teherane,
De Tupamari și ucigași, lume de cămătari și vânzăto-
ri de neamuri,
În această omenire oarbă, ajunsă la răscruce, mânji-
tă de sânge și prigoane,
Bolșevicii, ne-au crucificat sufletul, deniile,
Patria și Floriile .
Dar de peste aceste ruine și din mijlocul acestei
lumi păgâne,
Așa săraci și prizoniți de dușmani, cum am fost de-
atâția ani și suntem,
Ne vom ruga de peste depărtări, codrilor noștri
dragi și Ție Stăpâne ,
Să mântui neamul omenesc și Rusia păgânizată și
căzută în păcat ,
Ca să-Ți cântăm cu toții, din toate colțurile
pământului, CHRISTOS A INVIAT !

Brasília, Aprilie 1971

N o t ă e x p l i c a t i v ă

Aceste câteva gânduri, culese pe drumuri străine și îmbrăcate în haina modestiei, au apărut în cadrul Universității din Brasília, serviciul de mecanografie, Departamentul de Psihologie.

Lucrarea originală, a fost multiplicată în 120 de exemplare, pe hârtie simplă, semnate de autor.

Brasília, 26-10-1971



D. Paulescu

Nota explicativa

Asociați cu acest număr, au fost pe
și au fost în laborator în data de 10/10/1971
pe în cadrul Universității din Iași, de
cui de cercetare, Departamentul de Fizică
Instituția este, a fost în
la 10 de exemplu de către alții, nemai
reține

10-10-1971

10/10/1971

